

PETER MOHLIN & PETER NYSTRÖM

**DE
STILLE
VOGEL**

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Peter Mohlin & Peter Nyström
Oorspronkelijke titel: *Den tysta fågeln*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: © Des Panteva / Arcangel Images
Foto auteurs: © Magnus Liam Karlsson
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1364 0
ISBN 978 94 027 6944 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk november 2023

Voor het eerst verschenen bij Norstedts, Zweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

'Ik zei dat jullie daarmee moeten stoppen!'

John keek weg van het voetbalveld toen hij de boze mannenstem hoorde. Op de helling die naar het bos leidde, grijsden twee jongens met vlasblond haar naar een man met een knalgele pet, die hun vader leek te zijn. De jongens hadden stenen in hun handen, die ze onverschillig naar een vogelnest in een van de berkenbomen bleven gooien. John schudde zijn hoofd. Als hij zijn vader op die manier had genegeerd, had hij een draai om zijn oren en huisarrest gekregen.

Hij negeerde de onopgevoede jongens en concentreerde zich weer op de wedstrijd. De thuisploeg Grums IK speelde tegen het meisjesteam Qbik uit Karlstad. Er waren nog steeds geen doelpunten gescoord.

Nicole kreeg de bal en dribbelde naar de helft van de tegenstander tot er nog maar twee Grums-verdedigers tussen haar en de keeper stonden. Ze rende naar rechts en schoot. De bal vloog rakelings langs het doel. Teleurgesteld zakte ze op haar knieën en sloeg haar handen voor haar gezicht.

'Goede poging, Nicole! De volgende keer is het raak!' riep de trainer vanaf de bank.

Nicole keek even naar John, die bij de zijlijn stond. Bij zijn bemoedigende knikje kwam ze weer overeind. Haar slanke benen leken roffelende drumstokken terwijl ze over het grasveld wegrende.

John genoot ervan om zijn nichtje te zien voetballen. Er veranderde iets in haar ogen als ze een wedstrijd speelde, een plotseling zelfvertrouwen dat haar in iemand anders veranderde. Of in zichzelf, dacht hij, in degene die ze echt was. Een gezond en vrolijk negenjarig meisje vol levensvreugde.

Haar vader was acht maanden geleden overleden, en het verdriet en gemis waren nog steeds groot. Behalve hier. Op het voetbalveld leek er niets anders te bestaan dan de bal en het doel waarin die moest worden geschoten.

John schoof de donkere zonnebril omhoog die van zijn neus was gegleden. Na ruim twintig jaar in de vs was hij vergeten hoe genadeloos het Scandinavische licht in de zomermaanden kon zijn. Elke ochtend werd hij wakker door de

zonnestrallen die door de panoramaramen van het appartement naar binnen schenen. Het bedrijf dat had beloofd om verduisteringsgordijnen op te hangen had de leverdatum al twee keer uitgesteld. Als ze volgende week niet kwamen, zou hij met de afdeling Fraude en Economische delicten dreigen.

‘Sorry, maar jij bent toch politieagent?’

John keek naar de vrouw die naar hem toe was gekomen. Ze was de moeder van een van de meisjes uit het team.

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde hij.

‘Ik denk dat er iets is wat je moet bekijken.’ De vrouw liep zonder zijn antwoord af te wachten voor hem uit de heuvel op. John volgde haar tussen de verlaten picknickleden door. Hij was zo in beslag genomen geweest door de wedstrijd dat hij niet had gemerkt dat de familieleden van de spelers hun thermoskannen met koffie in de steek hadden gelaten en in een kring bij de bosrand stonden.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij terwijl hij de groep naderde.

Zoals gewoonlijk voelde hij zich tussen alle joggingpakken te netjes gekleed in zijn grijze kostuum. Het was een gewone donderdag aan het eind van mei, en het was nog niet eens vijf uur ’s middags. Toch leken de mensen tijd gehad te hebben om zich na het werk om te kleden voordat ze hiernaartoe waren gekomen.

De vrouw wees naar een hoge berkenboom. ‘Het vogelnest is naar beneden gevallen,’ zei ze.

John zag dat één persoon in de muur van ruggen zich omdraaide. Het was de man met de felgele pet. ‘Mijn kwajongens hebben er stenen naar gegooid,’ zei hij. ‘Ben jij de politieagent?’

John knikte.

De man ging opzij en liet John passeren. Een vrouw met grijs haar zat op haar hurken bij een stapel gevlochten takjes. Ze hield een gelig voorwerp met een lengte van ongeveer een decimeter en de dikte van een forse balpen tussen haar duim en wijsvinger.

John zette zijn zonnebril af. ‘Wat is dat?’ vroeg hij.

‘Een bot,’ antwoordde de vrouw zacht. ‘De vogel heeft het blijkbaar als bouw materiaal gebruikt, maar dat is een beetje vreemd.’

‘Oké...’ zei John terwijl hij wachtte tot ze verderging.

De vrouw keek verontrust.

‘We weten niet van wat voor dier het afkomstig is,’ ging de man met de pet verder. ‘Lena werkt als dierenarts en ik ben een fervent jager, maar hier komen we niet uit.’

‘Misschien is het aangetast door de elementen,’ opperde John.

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei de vrouw. Ze kwam overeind en stak haar hand naar hem uit.

John kwam dichterbij en bestudeerde het bot. De structuur aan de buitenkant was nog aanwezig, en het leek niet echt verweerd.

‘Ik weet niet zeker of het van een dier is,’ zei ze.

John keek haar ongelovig aan. ‘Denk je dat het van een mens afkomstig is? Is dat wat je bedoelt?’

‘Ik ben dierenarts, geen osteoloog,’ antwoordde ze. ‘Ik vind dat het bot voor onderzoek naar de politie gebracht moet worden.’

Alle aanwezigen keken nu naar John. Wat de vrouw beweerde, klonk volslagen geschift. Hij kon het gelach in de kantine van de Dienst Regionale Recherche in Karlstad al horen als ze hem vroegen hoe het met de moord op Bambi ging. Tegelijkertijd kon hij niet om de autoriteit in haar stem heen. Ze leek te weten waarover ze praatte. ‘Ik kan het bot natuurlijk aan onze technisch onderzoekers geven,’ zei hij.

Een man met een hond gaf hem een plastic zakje. John schoof het als een handschoen over zijn hand, pakte het bot aan en sloot het zakje met een knoop.

Het volgende moment klonk er een schelle kreet van een van de meisjes op het voetbalveld.

John draaide zich haastig om.

De bal lag in het doel van de thuisploeg, en Nicole hief haar armen in een overwinningsgebaar bij de rand van het strafschopgebied.

2

De wisseling van de ploegen veroorzaakte een korte maar intensieve activiteit op het parkeerterrein voor personeel van Gruvön. Torgny Hammarström knikte naar de vertrouwde gezichten van de avondploeg. Zij liepen via de hekken naar binnen, hij liep naar buiten.

Drie diensten. Dag en nacht. Jaar in, jaar uit.

De fabriek is net een perpetuum mobile, dacht hij. Aan één kant werden de grondstoffen naar binnen gebracht – pulphout uit het bos – en aan de andere kant kwamen de eindproducten eruit: papier en karton.

Torgny herinnerde zich zijn eerste werkdag nog heel goed. Hij was negentien en kwam rechtstreeks van de middelbare school. 's Ochtends had zijn moeder twee lunchtrommels klaargemaakt, een voor hem en een voor zijn vader. Bij Gruvön was hij Ivars zoon, en zijn collega's maakten hem vanaf het begin duidelijk dat er heel veel van hem werd verwacht.

Zodra Ivar buiten gehoorsafstand was, vertelden ze over zijn heldendaden als voorzitter van Papierafdeling 96. Zo was hij eens in zijn werkkleding naar het kantoor gegaan en had in de toiletten van de directie gepoept toen de afvoer in de kleedruimte van de arbeiders verstopt was. Ook had hij bedreigd met een wilde staking als werknemers met meer dan dertig dienstjaren geen vijf extra vakantiedagen boven op de CAO zouden krijgen.

Toen zijn vader acht jaar geleden was gestorven, hadden zijn collega's bij wijze van eerbetoon aan hem een minuut stilte gehouden. De vakantiedagenregeling voor oudgedienden bestond nog steeds en werd de Ivar-week genoemd. Dit jaar was Torgny van plan om die dagen voor het vervangen van de houten planken van het terras te gebruiken.

Hij stapte in zijn auto en startte de motor. Hoewel hij alle bougies had vervangen, liep de Volvo stationair niet zuiver. Hij gaf gas zodat de motor niet zou afslaan en schakelde naar de eerste versnelling, waarna de roestbak haperend het parkeerterrein af reed.

Bijna al zijn collega's sloegen naar links af, naar de weg die onder de E18 door liep en naar Grums leidde. Zelf sloeg hij naar rechts af, weg van het stad-

je in de richting van Ålvikshöjden. Daar lagen zestien identieke vrijstaande woningen hoog op een landtong, die gelijkmatig aan beide zijden van de enige straat in het gebied waren verdeeld. Torgny had er vanaf zijn geboorte gewoond en kende elke boom op weg naar huis.

Nadat hij bijna twee kilometer door het sparrenbos had gereden, minderde hij snelheid. Beatrice was zoals gewoonlijk in de tuin. Ze stond voor het huis over een plantenperk gebogen. Toen ze de banden op de grindoprit hoorde knerpen, rechtte ze haar rug en draaide zich om. Ze had een bos tulpen in één hand en een snoeischaar in de andere. Haar rossige, krullende haar hing los, en ze had al een jurk aangetrokken.

Torgny stapte uit de auto, liep naar haar toe en gaf een vluchtige kus op haar wang. Haar huid was warm van de zon, en ze rook naar het parfum dat ze voor Kerstmis aan hem had gevraagd.

‘Je stinkt naar zweet,’ zei ze terwijl ze hem van zich af duwde. ‘Ga douchen, we moeten over een kwartier bij je zus zijn. Ik heb al een schoon overhemd in de hal opgehangen.’

‘Maak je geen zorgen. We redden het wel,’ zei hij. Met twee lange passen liep hij de trap naar de voordeur op.

In de badkamer gooide hij zijn kleren in de wasmand en liep de douchecabine in. Hij draaide de kraan open en spoelde de fabriek van zijn lichaam, zeepte zijn handen in en streek over zijn platte buik. Hij kon niet bogen op een wasbordje, maar hij was toch in een betere conditie dan de meeste collega’s van zijn leeftijd. Zijn baan als procesoperator betekende zittend werk, en dan kon je niet eten als een houthakker. Hij sloeg de shampoo over. Zijn Elvis-kuif was altijd zijn grote troef geweest, maar met pasgewassen haar was die moeilijker in model te krijgen.

Nadat hij zich had afgedroogd, wikkelde hij een handdoek rond zijn middel en ging zijn overhemd halen. Het was vreemd, maar na al die jaren bezorgde de wetenschap dat Beatrice in de tuin op hem wachtte hem nog steeds een warm gevoel vanbinnen. Terwijl de andere vrouwen in het buurtje er elk jaar afgeleefder uitzagen, werd zijn vrouw steeds mooier.

Als een wijn die rijpt tot hij perfect is.

Die woorden waren niet van hem, maar die vergelijking had een van de sprekers op Torgny’s feest ter gelegenheid van zijn vijftigste verjaardag gebruikt om haar te beschrijven. Het feest had een paar jaar geleden in het buurthuis van Ålvikshöjden plaatsgevonden, en de hele straat was aanwezig geweest. Hoewel het zijn verjaardag was, waren de meeste toespraken over

Beatrice gegaan. Of eigenlijk over hoe gelukkig Torgny mocht zijn omdat ze zijn vrouw was.

Na een bijzonder vleidend eerbetoon was ze opgestaan. 'Ik ben degene die het geluk gehad heeft om met Torgny te mogen trouwen!' had ze geroepen.

De gasten hadden beleefd gelachen, maar slechts weinige waren het met haar eens, zelfs Torgny niet. Hij was zich er scherp van bewust dat Beatrice eigenlijk te goed voor hem was.

Heimelijk was hij het er echter niet mee eens dat hij 'geluk had gehad' omdat hij haar aan de haak had geslagen. Hij had haar veroverd met een doelbewustheid die anders meestal ontbrak in zijn leven. Hij was geduldiger geweest dan haar andere aanbidders, wat zijn vruchten had afgeworpen. Zelfs Ivar – die meestal met zijn ogen had gerold als Torgny een meisje mee naar huis had genomen – had zijn waardering uitgesproken. 'Je moet haar nooit meer laten gaan,' had hij na de eerste keer dat ze op zondagavond kwam eten tegen hem gezegd.

Torgny schrok toen de voordeur openging. Beatrice kwam de hal in, legde de snoeischaar op het tafeltje onder de spiegel en wees op haar horloge.

'Ja, ik weet het,' zei Torgny. 'Ik hoef me alleen nog maar aan te kleden.' Hij draaide zich om en liep de trap naar de slaapkamer op.

'Je hebt je overhemd verkeerd dichtgeknoopt!' riep ze hem na.

Torgny bleef staan en keek naar beneden. Beatrice had gelijk, de panden van zijn overhemd hingen niet gelijk.

'Komt voor elkaar,' zei hij, en hij dacht weer aan de woorden van zijn vader.

Je moet haar nooit meer laten gaan.

Hij had zijn vaders advies opgevolgd en was van plan dat te blijven doen.

3

John schoof de lege kartonnen doos weg. De pizza was de derde binnen een week, wat er minstens twee te veel waren. Nicoles intrede in zijn dagelijkse leven had een einde gemaakt aan zijn routine van eten halen bij het nabijgelegen Spaanse tapasrestaurant. De pittige worstjes en inktvis waren vervangen door een eindeloze reeks deegbodems met reepjes ham en ananas.

Vanochtend had John gemerkt hoe strak zijn broeksband zat en besloten om met die waanzin te stoppen. Toch had hij geen nee kunnen zeggen toen zijn nichtje de overwinning van Grums wilde vieren. Na een korte stop bij het politiebureau waren ze naar de pizzeria in de Romstadsvägen gereden om alweer een pizza hawaï mee naar huis te nemen.

Nicole kauwde verwoed met open mond en hield haar ogen strak op de tablet gericht. Haar gevloek als de ballon op het scherm haar bewegingen niet wilde volgen, was het enige wat er tijdens de hele maaltijd uit haar mond kwam.

‘Je vingers zijn te kleverig,’ zei John terwijl hij haar de keukenrol gaf.

Hij stond op van de fruitkist die als stoel diende en bij de gammele klaptafel stond. De eigenaar van het appartement dat hij onderhuurde was een echte bohemien. Het appartement bevond zich op de eenentwintigste en hoogste verdieping van een nieuw flatgebouw in de wijk Bryggudden. Het was waarschijnlijk een van de duurste appartementen van Karlstad, maar de meubels hadden net zo goed in een opvanghuis voor daklozen in de Bronx kunnen staan.

De indeling was net zo excentriek als de inrichting. Tweehonderd vierkante meter zonder binnenmuren. De enorme kamer, of atelier zoals in de advertentie had gestaan, had lichtinval vanuit alle vier de windstreken. De enige opslagruimte bestond uit twee kledingkasten, die John zelf had gekocht omdat hij er genoeg van had dat zijn kleding overal rondslingerde.

Hij draaide de dop van het flesje bier dat hij uit de koelkast had gepakt en keek naar Nicole. Het meisje had veel te weinig energie. Bijna alles wat ze deed of zei, leek op de automatische piloot te gebeuren. De enige keren dat ze uit haar apathie ontwaakte was als ze een voetbal voor haar voeten had liggen.

Eerlijk gezegd wist hij niet goed hoe hij met haar moest omgaan. Waarschijnlijk moest hij het aantal schermuren en pizza's verminderen, maar verder? John was geen psycholoog en had geen ervaring met de zorg voor getraumatiseerde kinderen. Zijn nichtje had haar vaders dode lichaam gezien nadat hij het slachtoffer van een moordenaar was geworden. John kon zich met geen mogelijkheid voorstellen wat voor impact zo'n gebeurtenis op een kind had.

Hij nam een flinke slok bier en hoorde Nicole in zichzelf neuriën. Dat deed Billy ook, herinnerde hij zich. John had urenlang doorgebracht met luisteren naar de vreemde geluiden die zijn broer produceerde tijdens het uit elkaar halen van een oude radio of het sleutelen aan zijn fiets.

De overeenkomsten tussen vader en dochter hielden daarmee niet op. De krullen in haar donkere haar, de mukkende gelaatsuitdrukking en de manier waarop haar voeten een zwiepende beweging maakten als ze rende, had ze allemaal van Billy.

John voelde zich een slecht mens als hij Nicole de schuld gaf van het feit dat hij nog steeds in Karlstad woonde, maar het was een feit dat zijn koffers al gepakt waren voor de verhuizing naar Berlijn toen het meisje met blauwe plekken over haar hele lichaam in de winterkou voor zijn appartementencomplex had gestaan. Ze was gevlucht uit de woning van het gezin in Snaversrud waar ze vlak na de dood van Billy was geplaatst.

John had geen andere keuze gehad dan haar voorlopig bij hem in het Empire State te laten wonen. De eerste avond had hij haar al uitgelegd dat hij het hoge appartementencomplex zo noemde omdat er een wolkenkrabber met dezelfde naam in de VS was.

Dat was bijna vijf maanden geleden en Jeugdzorg had nog steeds geen nieuw gezin voor haar gevonden. Soms vroeg hij zich af of ze het wel probeerden.

'Kunnen we een keer zelf pizza maken?' vroeg Nicole tussen twee happen door.

Hij draaide zich naar haar om. 'Waarom dat? Vind je de pizza's die we kopen niet lekker?'

'Jawel, maar ik heb gehoord dat sommige klasgenootjes zelf pizza maken. Thuis, met grappige gezichten erop en zo.'

John forceerde een glimlach. 'Ik kan de kok van de pizzeria de volgende keer vragen of ze een gezicht voor je willen maken. Is dat goed?'

'Ja, hoor.' Nicole richtte haar aandacht weer op de tablet.

John hoorde dat ze teleurgesteld klonk en het duurde even voordat hij be-

sefte waarom dat was. Het ging niet om de pizza, maar ze wilde iets samen met hem doen, iets leuks.

John zuchtte en bedacht dat hij opnieuw met haar moest praten. Hij moest haar duidelijk maken dat ze in afwachting van een nieuw pleeggezin slechts tijdelijk bij hem woonde. Het meisje moest begrijpen dat hij geen tijd had om te koken en te spelen. Het moest voldoende zijn dat hij haar naar voetballen bracht. Voor meer had hij geen tijd.

Zijn telefoon, die op het aanrecht aan de lader lag, ging over. John keek op het display. Het was Bengt Anderberg. De hoofdcommissaris van het regiokorps Värmland had zichzelf in afwachting van het moment waarop de vacature zou worden ingevuld nogal verrassend tot waarnemend korpschef benoemd.

John schraapte zijn keel en hield de telefoon bij zijn oor. 'Hallo,' zei hij.

'Ik heb begrepen dat je vandaag in Grums geweest bent,' zei Anderberg op zijn karakteristieke directe manier.

'Ja, dat klopt. Sorry dat ik het zakje op jouw bureau gedumpt heb, maar ik hoorde dat je vanavond zou overwerken. Ik zou het op prijs stellen als je het bot naar de technische recherche stuurt als je tijd hebt.'

'Dat is al gebeurd,' zei Anderberg. 'Het briefje dat je geschreven hebt, maakte Bosse en mij nieuwsgierig.'

Bosse, of Bo Hoffman, zoals hij eigenlijk heette, was het hoofd van de forensische afdeling van de politie Värmland. Hij was het afgelopen jaar uitgeleend aan het Nationaal Forensisch Centrum in Linköping, maar was inmiddels in Karlstad terug.

'Heeft hij al tijd gehad om het te onderzoeken?' vroeg John.

'Ja. Dat is de reden waarom ik bel,' zei Anderberg, waarna hij zweeg.

John zette het flesje bier op het aanrecht. Door de ernst in de stem van de hoofdcommissaris verspreidde zich een gevoel van onbehagen door zijn lichaam.

'Volgens Bosse is het een sleutelbeen van een kind,' ging Anderberg verder. 'We hebben de forensisch patholoog-anatoom er ook bij gehaald en die komt tot dezelfde conclusie.'

'Jezus,' was het enige wat John kon uitbrengen.

Hij liep de badkamer in, de enige plek in het appartement met een deur die dicht kon, zodat Nicole het gesprek niet kon horen. 'Weten we al meer?'

'Niet veel,' antwoordde Anderberg. 'Maar ik wil je toch zo snel mogelijk spreken. Ben je thuis?'

‘Ja.’

‘Mooi. Kom over tien minuten naar het parkeerterrein van de supermarkt voor je appartementencomplex.’

Nadat Anderberg de verbinding had verbroken, bleef John met de telefoon in zijn hand voor de spiegel staan. Hij was vierendertig en had aan beide kanten van de Atlantische Oceaan onderzoek naar moorden gedaan, maar hij had nog nooit een zaak gehad waarin het slachtoffer een kind was. Een oudere collega in New York had hem gewaarschuwd hoe het zou voelen als dat gebeurde. ‘Het is volkomen anders,’ had hij gezegd. ‘Het kruipt onder je huid.’

John spoelde zijn gezicht met koud water af en liet de druppels over zijn wangen lopen. Hij wilde er niet aan denken wat er was gebeurd met het kind van wie het sleutelbeen was.

4

Torgny liep met zijn arm om Beatrice heen door de enige straat van Älvikshöjden. De temperatuur was perfect. De zon was op deze meiavond zo warm dat hij geen trui over zijn overhemd hoefde te dragen, en de lucht droeg de frisheid van de lente met zich mee.

Hij ging langzamer lopen om de korte wandeling te rekken. Ze waren al laat, dus een minuut of wat extra maakte geen verschil. Zijn zus woonde in het huis aan het eind van de woonwijk, bij de keerplaats, en dat was maar een paar honderd meter verderop.

Torgny begreep niet waarom Beatrice zoveel haast had. Ze kon nauwelijks naar vanavond verlangen. Sussie en zij werkten allebei in de thuiszorg, en hun relatie was zo ijzig geworden dat hun chef het rooster had moeten veranderen zodat ze niet dezelfde dienst draaiden.

Hij haalde zijn arm van Beatrice' schouder en fatsoeneerde zijn haar. Zijn zus zat op de trap voor het huis met een sigaret in haar mond. Ze staarde naar haar voeten en streek uitermate geconcentreerd met een kwastje kersenrode nagellak op haar teennagels. Torgny schraapte zijn keel om haar aandacht te trekken.

'Zo, daar zijn jullie eindelijk. Hoe later op de avond, hoe schoner het volk.' Sussie schroefde de dop op het glazen flesje en liet het in de zak van haar joggingbroek met camouflagedessin glijden. Ze stond op en doofde haar sigaret in een glazen pot met water, die op de balustrade stond.

'Alsjeblieft,' zei Beatrice. Ze hield haar de bloemen uit de tuin voor. 'De tulpen zijn zo prachtig op dit moment. Ik kon het niet laten er een paar voor je te plukken.'

Sussie pakte de bloemen aan zonder haar te bedanken. 'Ik zie dat jij ook iets voor me meegenomen hebt,' zei ze met een knikje naar de bag-in-box wijn in Torgny's hand.

'Je hebt me gevraagd om die te kopen,' zei hij terwijl hij haar de doos gaf. 'Het is niet die met de kat erop.'

Sussie keek sceptisch naar de doos waarop een mooie landschapsafbeelding met wijnranken op de voorgrond stond.

Torgny haalde zijn schouders op. ‘De kat was op, dus ik heb een andere genomen. Het zal niet veel uitmaken.’

Sussie mompelde iets onverstaanbaars bij wijze van antwoord en liep voor hen uit het huis in. Nadat ze de bloemen op de keukentafel had gegooid, opende ze de deur van de oven om de aardappelpartjes om te draaien. Torgny zag de donkere blik in Beatrice’ ogen. Voor haar was het mishandelen van bloemen en planten net zo erg als het kwellen van een huisdier.

Hij keek om zich heen in de keuken. Als hij bij zijn zus op bezoek was, voelde dat als een reis terug in de tijd. De elektrische apparatuur was vervangen, maar verder was het meeste nog precies hetzelfde als in zijn jeugd. Hij herinnerde zich nog goed dat Sussie en hij tikkertje op de bruine linoleumvloer deden.

Beatrice had Torgny er meerdere keren op gewezen dat hij zijn ouderlijk huis ‘van Sussie’ noemde. Dat was misschien niet zo vreemd omdat ze daar woonde, maar in juridisch opzicht was de woning net zo goed van hem. Of net zo weinig eigenlijk. Hun moeder leefde nog steeds en was de enige eigenaar, ook al sleet ze haar dagen tegenwoordig in een tweekamerflat in Grums.

Het verhaal over de manier waarop Sussie de woning in beslag had genomen en hun moeder eruit had verdreven – Beatrice’ woordkeuze, niet de zijne – was een beetje vaag, zoals veel andere dingen die te maken hadden met de scheiding van zijn zus en haar ex-man in Kristinehamn. Het was in elk geval duidelijk dat vier schoolgaande kinderen plotseling geen dak meer boven hun hoofd hadden en dat Jeugdzorg was ingeschakeld.

‘Waar is Halil?’ vroeg Torgny nadat Sussie de doos had geopend, het kraantje eruit had gehaald en drie glazen had ingeschonken.

‘Hij staat bij de barbecue,’ zei ze, waarna ze wantrouwend een slokje wijn nam. ‘Deze troep is nauwelijks te drinken. Het smaakt zuur, vind je niet?’

Torgny gaf geen antwoord en nam zijn glas wijn mee naar het terras, waar de nieuwe man van zijn zus in een enorme rookwolk stond. Hoewel nieuw... Inmiddels waren Halil en zij ruim tien jaar getrouwd.

‘Wil het niet branden?’ vroeg Torgny.

Zijn zwager hoestte. ‘Ik denk dat ik te weinig aanmaakvloeistof gebruikt heb.’

Zijn magere lichaam en opvallend dikke buik waren nauwelijks zichtbaar door de rook. Torgny pakte een roddelblad van Sussies ligstoel en begon er verwoed mee boven de briketten te wapperen. De zuurstoftoevoer zorgde ervoor dat het vuur oplaaide en de rook verminderde.

Halil keek hem dankbaar aan. 'Vijfentwintig jaar in Zweden en ik kan de barbecue nog steeds niet aansteken,' zei hij met een glimlach.

Torgny beantwoordde de glimlach. Halil was aan het eind van zijn tienerjaren in zijn eentje vanuit Turkije naar Zweden gekomen en praatte nagenoeg accentloos Zweeds. Barbecueën was waarschijnlijk het enige aspect van het leven in Zweden dat hij niet onder de knie kreeg. Hij was briljant in het spelen van kubb, was gek op het muziekevenement Allsång på Skansen en wist meer over de ijshockeyspelers van Färjestad BK dan alle andere mannen in Ålvikshöjden bij elkaar.

'Wat is er vandaag met Sussie aan de hand?' vroeg Torgny. 'Ze is net een donderwolk.'

'Ach, niets om je zorgen over te maken. Ze heeft waarschijnlijk gewoon honger.' Halil opende een blikje bier en hield Torgny er ook een voor.

'Nee, dank je, ik heb al,' zei Torgny, waarna hij zijn glas naar hem ophield voor een toast. Hij nam een slok en liet de wijn in zijn mond ronddraaien. Er was niets mis mee, dacht hij. Sussie wilde gewoon een reden hebben om te zeuren.

'Hebben jullie al iets van Markus gehoord?' vroeg Halil. 'Hoe gaat het met hem nu hij op reis is?'

'Goed, geloof ik. Beatrice heeft gisteren een berichtje gekregen waarin hij schreef dat hij geland is.'

'Nieuw-Zeeland was het toch?'

'Inderdaad. Hij blijft daar de hele zomer.'

Torgny vond het fijn dat Halil naar zijn zoon vroeg. Dat deed hij bijna altijd als ze elkaar spraken. Halil had zelf geen kinderen en voelde zich misschien daarom zo betrokken bij Markus en de kinderen van Sussie. Ze waren inmiddels allemaal uitgevlogen, en soms leek het alsof Halil degene was die hen het meest miste.

Torgny nam nog een slok wijn en keek naar de tuin. De appelbomen die Ivar had geplant toen Sussie en hij jong waren, bloeiden in roze en wit. Halil had een aantal jaren geleden een paar appelbomen omgezaagd om een tuinhuis te kunnen neerzetten, maar er stonden nog steeds genoeg bomen om hen allemaal van vers fruit te voorzien.

De schoorstenen van de fabriek waren tussen de stammen door zichtbaar. Veel mensen zouden misschien vinden dat het uitzicht daardoor werd verstoord, maar dat gold niet voor Torgny. Het vertrouwde uitzicht gaf hem een gevoel van rust. De fabriek stond er al sinds 1930, en generaties bewoners uit Grums hadden er gewerkt en voorzagen daarmee in hun levensonderhoud.

Halil pakte de snijplank met vlees naast de barbecue en legde de royale stukken ossenhaas op het rooster boven de briketten die net niet meer vlamden.

‘Dat ziet er goed uit,’ zei Torgny waardierend.

Op dat moment wakkerde een windvlaag het vuur opnieuw aan. Hoge vlammen schoten tussen de vierkanten van het rooster omhoog.

‘Verdomme,’ vloekte Halil, waarna hij snel op zoek ging naar de barbecue-tang.

Torgny probeerde de stukken vlees met zijn handen te verplaatsen, maar dat lukte niet. De vlammen waren te hoog, waardoor de haren op zijn onderarmen verschroelden.

Midden in de chaos ging de deur naar het terras open en verscheen Sussie met een ovenschaal geroosterde aardappels in haar handen. ‘Wat ben je in godsnaam aan het doen, Halil?’ riep ze. ‘Je verpest het eten!’

Dat was voor Torgny de druppel die de emmer deed overlopen. ‘Nu moet je ophouden,’ zei hij, haar doordringend aankijkend. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets,’ snauwde ze. Haar ogen vlamden net zo als de briketten op de barbecue.

‘Kom op, er is iets. Waarom ben je zo chagrijnig?’

Sussie zuchtte en ging op een van de stoelen zitten. Ineens was het alsof alle woede uit haar was verdwenen en was vervangen door berustende vermoeidheid. ‘Je weet waardoor het komt,’ mompelde ze. ‘Pål Kratz is terug.’